

A Miguel Oltra

Miguel ha estat sempre –fins a la seua mort– entre nosaltres com un incansable investigador i recol·lector de *Mixomicetes*. Puntualment i fins i tot anticipadament, Miguel entregava un o dos articles sobre *Mixomicetes* per a la publicació en la Revista en què ara li dediquem estes línies, el Butlletí de la Societat Micològica de València, i on té el seu últim treball publicat. La puntualitat ha estat una de les seues virtuts.

Des del segon número de la revista sempre ha aportat el seu coneixement i el seu catàleg de la flora de *Mixomicetes* de la Comunitat Valenciana. Sistemàticament i rigorosa. Màxima autoritat en els «Mixos» de la nostra Comunitat, l'ha enriquida fins considerar-la (segons també a ell li agradava dir) totalment catalogada i estudiada. Difícilment, deia, apareixeran nous exemplars no catalogats ja.

El seu treball no va estar únicament en buscar-ne i catalogar-los, sinó que anava omplint el seu herbari amb nombroses mostres que, de forma continuada, ens ha donat un saber no solament de les espècies sinó també de les periodicitats, llocs i assiduitat en la que apareixien les espècies en qüestió. Ha sigut un científic complet, un investigador incansable i rigorós. Ha realitzat una tasca que ens enriqueix considerablement el nostre coneixement de la nostra naturalesa valenciana. Miguel ha sigut fins al final un amant del treball i de la responsabilitat amb allò que estudiava: els *Mixomicetes*. Pocs

amb tanta capacitat de treball científic he conegut en cap camp d'investigació i menys encara en treballs de camp. Els seus viatges periòdics des de Madrid a València per ampliar els seus estudis, la seua catalogació. Ha complit, amb creus, el que es proposava.

A més, Miguel ha sigut una persona atenta, seria però amb sentit de l'humor, bon amic, molt bon amic, generós en abundància, i també un bon comunicador. Un ser agradable i estrany, un tant estrany que el feia ser també especial en algunes coses. Sembla tenia també la virtut de la sistemàtica, constant, repetitiu en els seus actes, sincronitzat i ordenat... virtuts que, sense ser excel·lents, milloren la capacitat científica del posseïdor, de Miguel.

Però Miguel va demostrar sobretot la seua esperança i la seua fortalesa en la infermetat. Va estar, si no recorde mal, 14 anys sabent que tenia Leucèmia i, amb la difícil acceptació que hom pot tindre davant això, va saber portar molt dignament el patiment al seu interior demostrant una voluntat difícilment calculable. Ni la infermetat va impedir que viatjara assíduament a València i estudiara els seus amats *Mixomicetes*.

L'última vegada que va vindre a València i que va anar a la serra, gener de 2017, anava ajudant als altres boletaires que, com jo, buscàvem entre els arbres i els arbusts de la Serra de Mariola bolets en general. Es cansava, però no va deixar d'ajudar.

En resum, Miguel ha estat un punt de referència en la micologia, especialment la valenciana i d'Espanya i d'altres indrets. Un valencià que residia a Madrid i un madrileny que era valencià.

Per últim, dir que no es va fer de conèixer en excés dins de la societat micològica valenciana, però ha omplert de riquesa i sentit a esta aportant ciència i treball.

MIGUEL, D.E.P.